

prism

เสียงกระซิบในยามสนธยา

黄昏の囁き

อายาสึจิ ยูกิโตะ

เขียน

ธนากร บรรจงปฐักัทร

แปล

ทดลองอ่าน

“เพียงก้าวเข้าสู่ห้องอ่านหนังสือ กลิ่นเฉพาะตัวของหนังสือเก่าก็พุ่งมาเตะจมูก”

-อายาสึจิ ยูกิโตะ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

เคยไหม เป็นคนเดียวที่ได้ยินเสียงแปลกๆ แต่พอหันไปกลับไม่มีใคร
หลังจากเผชิญกับความบ้าคลั่งในเล่มเสียงกระซิบสีแดงฉาน และ
ความเย็นยะเยือกชวนให้ขนลุกเกรียวในเล่มเสียงกระซิบจากความมืดมาแล้ว
ก็ได้เวลาพบกับความวังเวงของช่วงเวลาที่ยาวนานที่ดวงอาทิตย์ใกล้ลับขอบฟ้าในเล่ม
เสียงกระซิบในยามสนธยา บอกได้เลยว่าเล่มนี้สนุกสนานสมการรอคอย
แน่นอน และสำหรับนักอ่านที่ยังไม่ได้อ่านเล่มอื่นๆ ในชุด “กระซิบ” ก็ไม่ต้อง
กังวลใจ เพราะเมื่อนิยายทั้งสามเล่มนี้จะอยู่ในจักรวาลเดียวกัน แต่เนื้อเรื่อง
ไม่ได้ต่อเนื่องกัน จึงสามารถเรียงลำดับการอ่านได้ตามใจชอบ

เสียงกระซิบในยามสนธยา เป็นเรื่องราวของโซจิ ชายหนุ่มที่ต้อง
เดินทางกลับมายังบ้านเกิดเนื่องจากการเสียชีวิตของพี่ชาย แม่พ่อแม่ของเขา
จะบอกว่าพี่ชายเสียชีวิตจากอุบัติเหตุพลัดตกจากกระเบียงแมนชั่น แต่เขา
กลับค้นพบเบาะแสบางอย่าง ไม่ว่าจะเป็นสายโทรศัพท์ปริศนา เหยี่ยวโบราณ
หรือคดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่เกิดขึ้นหลังจากนั้น ทุกอย่างล้วนบ่งบอกว่า
พี่ชายของเขาถูกฆาตกรรม อีกทั้งภาพความทรงจำและเสียงกระซิบจากอดีต
ที่ค่อยๆ ผุดขึ้นมาก็ยิ่ง้าเตือนให้เขารู้ว่า มีเรื่องราวบางอย่างเกิดขึ้นในอดีต
เมื่อ 15 ปีก่อน บางอย่างที่เราร้าย บางอย่างที่ต้องรีบหนีให้ออก...

กลับมาอีกครั้งกับนิยายเล่มที่สามของชุด “กระซิบ” ผลงานจาก
ปลายปากกาของอายาสิจิ ยูกิโตะ นักเขียนมากฝีมือที่จะพาเราดำดิ่งไปกับ
เรื่องราวของความทรงจำอันพราวเลือน พร้อมกับความลับต่างๆ ที่ค่อยๆ
เผยออกมาตามสไตล์การเขียนของอายาสิจิ ยูกิโตะ

คำนำผู้แปล

...แผ่นเสียงเริ่มหมุน

บทเพลงที่สามในชุด “กระซิบ” (Sasayaki) ของอายาสึจิ ยูกิโตะ กำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว นี่คือผลงานของนักเขียนฝีมือแพรวพราวผู้ซ่อนปริศนาไว้อย่างแยบยลจนผู้แปลขอแนะนำให้อ่านมากกว่าหนึ่งรอบ

หากคุณเคยฟังเพลงคลาสสิกระดับตำนาน ครั้งแรกที่ฟังอาจทำให้คุณทิ้งในท่วงทำนองอันไพเราะ แต่เมื่อเงี่ยหูฟังให้ชัดขึ้นในครั้งที่สอง (หรือหลังจากนั้นอีกหลายครั้ง) คุณอาจเริ่มได้ยินเสียงประสานมากมายหลายชั้นที่ซ่อนอยู่หลังเมโลดี้หลัก

นิยายของอายาสึจิก็น่าสนใจไม่ต่างกัน ตลอดกระบวนการแปลที่ต้องอ่านต้นฉบับและขัดเกลาบทแปลหลายรอบยิ่งทำให้ผู้แปลเห็นคำใบ้ที่ซุกซ่อนอยู่ตามรายทางมากขึ้น เสียงกระซิบในเล่มนี้ บางคำแผ่วเบาจนต้องสังเกตระหว่างบรรทัดให้ดี บางประโยคบอกให้ได้ยินกันโถ้งๆ เพียงแต่เราไม่ทันสังเกต ประหนึ่งบทเพลงที่สอดแทรกเสียงไวโอลินตัวที่สองให้แว่วคลอเพื่อขับเน้นอารมณ์ของไวโอลินตัวแรกอย่างแนบเนียน

ฉะนั้น หากคุณเป็นนักไซปริศนาตัวยง ผู้แปลอยากชวนให้คุณอ่านเรื่องนี้มากกว่าหนึ่งรอบ จะด้วยวาระใด เว้นช่วงไว้นานเท่าไรก็ตามสะดวก เพียงแค่อ่านอีกครั้ง คุณอาจได้ยินเสียงกระซิบที่ดังมาตลอดแต่ไม่เคยสัมผัสถึงมาก่อนก็เป็นได้

ธนกร บรรจงปรุภัทรา

สารบัญ

บทนำ		1
	† † †	
บทที่หนึ่ง	กลับบ้าน	14
	† † †	
บทที่สอง	พานพบ	33
	† † †	
บทที่สาม	เยี่ยมเยือน	50
	† † †	
บทที่สี่	เคลือบแคลง	69
	† † †	
บทที่ห้า	ไล่ตาม	98
	† † †	
บทที่หก	รื้อฟื้น	125
	† † †	
บทที่เจ็ด	หวาดกลัว	151
	†	
	† † †	
บทที่แปด	สืบค้น	178
	† † †	
บทที่เก้า	จุดจบ	197
บทส่งท้าย		230

บทนำ

...แผ่นเสียง เริ่มหมุน

เพลงแรกที่บรรเลงขึ้นคือเพลงประกอบการ์ตูนอันแสนคุ้นเคย

คนชอบการ์ตูนอย่างเขาย่อมรู้จักเพลงนี้ดี ทว่าน่าแปลกที่ชายหนุ่มกลับนึกชื่อการ์ตูนเรื่องนั้นไม่ออกทั้งที่ฟังไปแล้วพักหนึ่ง เนื้อร้องและท่วงทำนองผุดขึ้นในหัวอย่างต่อเนื่อง แต่จนแล้วจนรอดมันก็ไม่อาจทำให้เขานึกเชื่อมโยงไปถึงชื่อการ์ตูนได้เลย

(ทำไมกัน)

เขาชักหงุดหงิดขึ้นมา

ไม่น่าเป็นแบบนี้ได้ ความจริงแล้วเขาน่าจะนึกออก

บทเพลงแรกจบลง หัวเข็มเคลื่อนเข้าสู่เพลงลำดับถัดไป

ท่วงทำนองที่ดังขึ้นยังเป็นเพลงเดิม ทว่าเขาไม่ได้สงสัยเรื่องนั้นเป็นพิเศษ เพียงแต่หงุดหงิดตัวเองที่ทำอย่างไรก็นึกชื่อเรื่องไม่ออกเสียที กระทั่งเริ่มรู้สึกอึดอัดจนกระวนกระวาย (ทำไมกันล่ะ)

เพลงที่สามก็ยังคงเป็นเพลงเดิม

ไม่ว่าเนื้อร้อง ท่วงทำนอง หรือเสียงประสานของเครื่องดนตรีล้วนบรรเลงไปพร้อมกับเสียงร้องเดิม

ฉับพลันก็มีเสียงแตกซ่าแปลกปลอมแทรกเข้ามาเบา ๆ

เสียงรบกวนในแผ่นเสียง - ชายหนุ่มคิดเช่นนั้นทันที

ในเมื่อเป็นเพลงประกอบการ์ตูนที่เก่าขนาดนี้ (ชื่อเรื่องว่าอะไรกันนะ) แผ่นเสียงก็ย่อมเก่าไม่แพ้กัน นอกจากจะไม่มีใครหยิบมาฟังนานแล้ว มันยังแทบไม่ได้รับการดูแลรักษาอีกต่างหาก ดังนั้นก็เลย...ไม่สิ บางทีอาจเป็นเพราะหัวเข็มของเครื่องเล่นเก่าโหมจนหมดสภาพแล้วก็ได้

เสียงรบกวนยังคงดังไม่หยุดหย่อน

มันดังขึ้นเป็นระยะโดยไม่มีที่แว่วว่าจะเลือนหาย

ขณะเดียวกันเขาก็ยังนึกซื้อการ์ตูนไม่ออกแม้แต่หน่วย

ก่อนเพลงลำดับที่สามจะจบลง เสียงรบกวนซึ่งแทรกเข้ามาอย่างไม่ลดละและทำให้บทเพลงขาดหวังไม่ปะติดปะต่อยิ่งปลุกเร้าอารมณ์จนเดียว
ระคนร้อนรนของเขาให้ปะทุหนัก และเมื่อเพลงเดิมเล่นซ้ำเป็นหนที่สี่ มัน
ก็กลายเป็นเสียงซ่าที่ต่อเนื่องยาวนานจนแทบไม่ได้ยินเสียงเพลงอีกต่อไป

ชายหนุ่มเปิดฝาเครื่องเล่นเพราะเริ่มทนไม่ไหว

เขายกแขนยึดหัวเข็มกลับเข้าที่พลาซกัมมองแผ่นเสียงซึ่งยังคงหมุน
อยู่ด้วยแรงเฉื่อย ก่อนบิดตาโผล่ด้วยความตกใจ

แผ่นไวนิลขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 30 เซนติเมตรที่ควรดำกลับ
กลับเปลี่ยนสีไปอย่างสิ้นเชิง พื้นผิวของมันกลายเป็นสีขาวอมเหลืองราวกับ
เคลือบด้วยครีมโยเกิร์ตเนื้อข้น

สภาพแย่มากเลยนะเนี่ย เขาคิดพลาซกัมไหล

ฝุ่นเกาะหนาจนแทบไม่มีที่ว่างแบบนี้จะเล่นเพลงให้ไหลลื่นได้อย่างไร

เขาหยิบอุปกรณ์ทำความสะอาดที่วางอยู่ข้างเครื่องเล่นขึ้นมา ก่อน
ฉีดพ่นน้ำยาล้างบนแผ่นเสียงจนทั่วแล้วลงมือเช็ดถู ทว่า...

น่าประหลาด คราบสกปรกไม่ยอมหลุดออกเลย เขาเช็ดมันอีก
หลายครั้งด้วยความโมโห แต่ผลลัพธ์ที่ได้ไม่ต่างจากเดิมสัก

ชายหนุ่มชักสงสัย เมื่อลองใช้สองมือประคองแผ่นเสียงขึ้นมาจึงเห็น
ว่ามีสิ่งผิดปกติเคลื่อนไหวอยู่ตรงหน้า

เขาแทบไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง (อะไรนะ) พื้นผิวที่เปลี่ยนเป็น
สีครีมโยเกิร์ตกำลังไหวระริก (มันคืออะไรเนี่ย) ดูราวกับคลื่นกระเพื่อมแผ่
สิ่งที่เกาะแน่นบนแผ่นเสียงไม่ใช่ฝุ่น

ขณะเพ่งมองลงไป ชายหนุ่มก็ได้รับรู้ถึงตัวตนที่แท้จริงของสิ่งนั้น

แมลงนั่นเอง แมลงตัวเล็กจิ๋วสีขาวจนเกือบโปร่งใสจำนวนหลายร้อย
หลายพันตัวกำลังคลานเบียดเสียดย้วยเยื้ออยู่บนพื้นผิวนั้น

“เฮ้อ...”

เขาโยนแผ่นเสียงทิ้งพร้อมกับหวีดร้องออกมาอย่างไม่เต็มเสียงนัก
เสียงแปลกปลอมดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ไม่ใช่เสียงแตกซ่า แต่เป็นเสียง
ของฝูงแมลงที่พากันแตกฮือ

แมลงจำนวนมหาศาลคลานยวบยับออกมาตัวแล้วตัวเล่าไม่ขาดสาย
ประหนึ่งแผ่นเสียงนั้นเป็นรังของพวกมัน

เพียงพริบตาเดียว ฝูงสีขาวยุติโยเกิร์ตก็แผ่กระจายเต็มพื้นและ
คืบคลานมาประชิดปลายเท้า เขาผงะถอยหลังขณะที่ขนลุกเกรียวด้วยความ
สยดสยอง

“อะ...อะ...”

เขาทำท่าจะส่งเสียงร้อง (อะไรเนี่ย ไอ้แมลงพวกนี้) ในตอนนั้นเอง...

โทรศัพท์บ้านส่งเสียงใสแว่วมาอย่างแผ่วเบา

เขารับรู้ว่าหูโทรศัพท์ขึ้น สัมผัสเย็นเยียบที่แนบติดใบหูช่วยดึง
สติสัมปชัญญะให้กลับสู่โลกแห่งความเป็นจริง

ตรงมุมหนึ่งของห้องที่ปิดไฟมืด

ชายหนุ่มนั่งอยู่บนโซฟาเบดริมผนัง

แน่นอนว่าแมลงฝูงใหญ่ที่คลานอยู่ตรงปลายเท้าไม่มีจริง เดิมทีใน
ห้องนี้ไม่มีเครื่องเล่นแผ่นเสียงด้วยซ้ำ เขาซื้อเครื่องเสียงขนาดเล็กมาใหม่
เมื่อสองปีก่อน จึงทิ้งมันไปพร้อมกับแผ่นเสียงส่วนใหญ่ตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว
ส่วนเพลงไหนที่อยากฟังมากก็ค่อยซื้อแผ่นซีดีมาเปิดแทน

เขาหลับตาแน่นแล้วส่ายศีรษะ

แต่ถึงอย่างนั้นเสียงซาก็ยังคงดังต่อไป ทว่านั่นไม่ใช่ทั้งเสียงรบกวน
ของแผ่นเสียงและเสียงคลานของฝูงแมลง

(- ผนตกนี่เอง)

เขารู้สึกตัวจนได้ ข้างนอกมีเมฆฝนโปรยปรายลงมาระหว่างที่เขา
ไม่ทันสังเกต

มือข้างหนึ่งยังถือโทรศัพท์แนบหูเหมือนเดิม แต่ไม่มีเสียงใดเล็ดลอด
ออกมาเลย พอชายหนุ่มเอ่ยถามว่า “ใครครับ” คนที่ติดต่อกลับตัดสาย
ทันที

โทร.ผิดรี หรือว่า...

เขาพ่นลมหายใจเล็กน้อย ก่อนวางหูโทรศัพท์ที่คืนบนแท่น แล้วเอนตัวลงบนโซฟาเบดพลาซายกฝ่ามือทั้งสองข้างขึ้นลูบใบหน้าเบาๆ ภาพฝูงแมลงยั้วเยี้ยผุดขึ้นแจ่มชัดหลังเปลือกตา ทำให้เขาต้องส่ายศีรษะอย่างแรงเพื่อขับไล่ภาพนั้น

ฝันสยองซะมืด ไม่สิ คงไม่ใช่แค่ความฝัน แต่อาจเป็นภาพหลอนอะไรสักอย่าง

ชายหนุ่มรู้สึกคล้ายขมับถูกควั่นเป็นรูขนาดเล็ก มันสมองค่อยๆ ไหลเยิ้มออกมา

ในห้วงความคิดของเขาหมุนวนเอื่อยเฉื่อยไร้จุดหมาย (สายโทรศัพท์เมื่อคืน) มือเท้าซาบจากเรียวแรง (โทรศัพท์ โทรศัพท์...) เขารู้สึกไม่สบายอารมณ์อย่างยิ่งที่สุด แต่ขณะเดียวกันก็ไม่รู้ว่าทำไม...

(...เล่นด้วยคนสิ)

จึงรู้สึกเคลิบเคลิ้มได้ถึงเพียงนี้

เขาเบะปากคล้ายเขี่ยหยันตัวเอง ก่อนผล่มือออกจากใบหน้า แล้วกวาดตามองภายในห้องอันมืดสลัวอีกครั้ง

ที่นั่นคือห้องนั่งเล่นปูพื้นไม้ บริเวณผนังฝั่งตรงข้ามถัดจากโต๊ะกระจกตัวเล็กหน้าโซฟาไปนั้นมีเครื่องเล่นสื่อบันเทิงเรียงเป็นแถว ทั้งโทรทัศน์เครื่องเล่นวีดีโอเทปสองเครื่อง เครื่องเสียงขนาดเล็ก และเครื่องเล่นเลเซอร์ดิสก์ที่มีตัวอักษรสีขาวปรากฏอยู่บนหน้าจอแสดงผลเป็นแสงวูบวาบท่ามกลางห้วงมืด

หน้าจอโทรทัศน์ที่เปิดค้างไว้บัดนี้เปลี่ยนเป็นสีฟ้า เขาจ้องมองมันอย่างเหม่อลอย (ทำไมถึงเป็นสีนี้ละ) ระหว่างนั้น...

(อ้อ จริงสิ)

ความทรงจำค่อยๆ หวนคืนมาทีละเล็กละน้อย ทั้งยังเชื่องช้าจนน่าละหើใจ

ใช่แล้ว เมื่อคืนเรานั่งดูหนังจากเลเซอร์ดิสก์อยู่ตรงนี้ ก่อนชดเบียร์พร้อมยานอนหลับเหมือนอย่างเคย ถ้าจำไม่ผิดน่าจะสักเที่ยงคืน จากนั้น...

หน้าจอของเครื่องเล่นวิดีโอเทปบอกเวลา 2.15 น. เขาเหลือบมอง แล้วเอื้อมมือไปหยิบกระป๋องเบียร์บนโต๊ะที่ติดค้างไว้มารอกของเหลวจัดชุดไว้ฟองลงคอ ขณะพยายามคิดหาความหมายของสายโทรศัพท์เมื่อครู่

(...นี่ ขอเล่นด้วยคนสิ)

ทว่าภายในห้วงความคิดยังคงหมุนวนเอื่อยเฉื่อยไม่ได้ตั้งใจเช่นเดิม
แค่โทร. ผิดตั้งนรี หรือว่า...

เสียงฝนด้านนอกฟังดูรุนแรงยิ่งขึ้น

ชั่วอึดใจนั้นเขาพลันสั่นสะท้านด้วยความเย็นยะเยือก เนื่องจาก
สวมเพียงกางเกงยีนและเสื้อแขนยาวชั้นเดียว ก่อนนึกขึ้นได้ว่าเปิดประตู
ระเบียงทิ้งไว้

เขาโยนกระป๋องเปล่าลงพื้นเบาๆ แล้วยกร่างหนักอึ้งขึ้นจากโซฟา

ม่านที่เปิดแง้มไว้ครึ่งหนึ่งโบกกระพือตามแรงลม ละอองฝนกระเซ็น
ผ่านมุ้งลวดเข้ามาในห้องเล็กน้อย

ชายหนุ่มทอดสายตาผ่านระเบียงไปด้านนอก ห้องของเขาอยู่บนชั้น
สูงสุดของแมนชั่นเจ็ดชั้น ค่าคินนีมีดสนิท ดวงจันทร์และดวงดาวช่อทนาย
มองเห็นก็แต่เงาของทิวเขาทะเลมีนคล้ายยักษ์นอนตะแคงอยู่เบื้องหลังแสงไฟ
ที่กระจัดกระจายทั่วเมือง

แค่โทร. ผิดตั้งนรี หรือว่า...

เขายังคงครุ่นคิดต่อด้วยสมองที่ยังมีนงจากฤทธิ์ยาและแอลกอฮอล์
ท่ามกลางความไม่สบายอารมณ์ระคนเคลิบเคลิ้มเมื่อสักครู่ ภายในใจ
เริ่มรู้สึกถึงความหวาดวิตกที่ผุดแทรกเข้ามาแทนที่

“...นี่ ขอเล่นด้วยคนสิ”

โทรศัพท์สายนั้นโทร. มาเป็นครั้งแรกในคืนหนึ่งเมื่อสัปดาห์ก่อน
ปลายสายพูดด้วยเสียงอู้อี้แหบพร่าและแผ่วเบาเหมือนกระซิบ

พอได้ยินดังนั้นเขาถึงกับงงัน ได้แต่สงสัยว่าอีกฝ่ายโทร. ผิดหรือ
จงใจก่อวณกันแน่ แต่ขณะเดียวกัน กังวานของคำพูดดังกล่าวกลับคว้านลึก
ลงในจิตใจประหนึ่งคมมีดเย็นเฉียบ

ครั้นเขาถามกลับว่า คุณเป็นใคร ต้องการอะไร เจ้าของเสียงไม่คุ้นหู

ก็ทวนซ้ำคำเดิม

“ขอเล่นด้วยคนนะ”

ก่อนรีบวิ่งสายไป

หลังจากนั้นเขาก็ได้รับสายโทรศัพท์แบบเดียวกันอีกสองครั้งโดยห่างกันวันเว้นวัน เจ้าของเสียงเดิมยังคงกระซิบคำพูดเดิม แต่แล้วในครั้งที่สอง...

“คงยังไม่ลืมใช่ไหม”

ปลายสายกลับพูดทิ้งท้ายด้วยประโยคใหม่

ใครจะลืมลงกันล่ะ

อันที่จริงชายหนุ่มนึกคิดได้ตั้งแต่วางสายโทรศัพท์ทีี่กลับครั้งแรก (...เล่นด้วยคนสิ) เขาไม่เคยลืม เพราะตลอด 15 ปีที่ล่วงเลยมา เรื่องนั้นยังคงฝังลึกในใจและคอยสร้างความเจ็บปวดแก่เขาเสมอ บางครั้งก็รวดร้าวรุนแรง บางครั้งก็ปวดแปลบหนักหน่วง

เหตุการณ์เกิดขึ้นช่วงย่านสนธยาวันหนึ่งในฤดูใบไม้ร่วงเมื่อ 15 ปีก่อน ใบหน้าของคนหลายคนปรากฏในความคิด ทับซ้อนกับทิวทัศน์ซึ่งย่อมเป็นสีล้มนอกจากแสงอาทิตย์อัสดง

(...ขอเล่นด้วยสิ)

เราไม่เคยลืม แต่เพราะอะไร...ใครกันที่มาซื้อพินแอปานนี้...

(นะ ขอเล่นด้วย...)

สายลมเย็นพัดกระทบผิว ให้สัมผัสของฤดูใบไม้ร่วงที่กำลังจะมาเยือนอย่างเต็มตัวในอีกไม่ช้า

เขาพยายามสุดทายเป็นใจลืกละแล้วใช้นิ้วกดบริเวณหางตา หากไม่ตั้งใจให้มันเข้าไป สายตาอาจพว่ามัวจนมองอะไรไม่เห็น จากนั้นเขาก็ยื่นแขนขาหนีบออกไปเพื่อปิดประตูระเบียบ และในจังหวะนั่นเอง เสียงกริ่งหน้าห้องก็ดังขึ้น

เขาหันขวับกลับไปด้วยความตกใจ สายตาเลื่อมมองหน้าจอแสดงเวลา 2.30 น.

นึกไม่ออกเลยว่าใครกันจะมาเยี่ยมเยือนกลางดึก แม้เขาจะมึนเมา

ด้วยฤทธิ์ยากับแอลกอฮอล์เพียงใด แต่ก็ยังมีสติสัมปชัญญะเพียงพอให้
ระแวงระวังต่อสถานการณ์ที่ผิดปกติเช่นนี้

เสียงกริ่งดังขึ้นอีกครั้งระหว่างที่เขาได้แต่สับสนงุนงง

เขาจึงเปิดไฟในห้องแล้วเดินโซเซไปยังประตูหน้า

เมื่อลองส่องตาแมว เขาก็เห็นแขกยามวิกาลยืนนิ่งอยู่ตรงระเบียง
ทางเดินใต้แสงขาวจ้าของหลอดฟลูออเรสเซนต์

ผู้มาเยือนคลุมร่างด้วยเสื้อกันฝนสีเทา สวมหมวกปีกกว้างสีดำหลบลึกลง
ถึงดวงตาและก้มหน้าลงเล็กน้อย ซ้ายยังปิดบังใบหน้าครึ่งล่างด้วยผ้าปิดปาก
สีขาวขนาดใหญ่ อย่างไรก็ตามมองใบหน้าไม่ถนัด

“ใคร...ครับ”

ชายหนุ่มถามอย่างหวาดหวั่นจากหลังประตู แม้ผู้มาเยือนจะดูไม่น่า
ไว้วางใจและไม่ควรข้องแวะด้วย แต่เขาก็รู้สึกตะขิดตะขวงเกินกว่าจะปล่อยให้ผ่านไปเฉยๆ ได้

อีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นตอบรับคำถามพลางจ้องตาแมวรู้อันอื่น ๆ จากนั้น
พูดด้วยเสียงทุ้มต่ำ

“มีธุระสำคัญ”

น้ำเสียงฟังยากเอการ เนื่องจากอีกฝ่ายพูดผ่านผ้าปิดปาก

“ยังไงก็ต้องคุยตอนนี้”

“คุณเป็นใครครับ”

เขาถามซ้ำอีกหน

“บอกมาก่อนว่าคุณเป็นใคร”

อีกฝ่ายจึงค่อยๆ เลื่อนผ้าปิดปากลงถึงคาง เผยให้เห็นบริเวณครึ่งล่าง
ของใบหน้า

“อะ...อ่า”

ชายหนุ่มรู้สึกโล่งอกขึ้นบ้างเพราะเขารู้จักใบหน้านี้ แต่ไม่รู้ว่าด้วย
เหตุใดชื่อของอีกฝ่ายกลับไม่อยู่ในหัวเลย หรือเขาแค่นึกชื่อไม่ออกเพราะ
สติมันงอด้วยฤทธิ์ของยากับแอลกอฮอล์ แม้จะมั่นใจจนทราตรู้จักใบหน้า
ของคนคนนี้ก็ตาม

ความหุดหิดรื้อรอนปะทุขึ้นมาเหมือนครั้งก่อน – ซึ่งเกิดขึ้นในฝันร้ายเมื่อครู่ (หรืออาจจะเป็นภาพหลอน) ตอนที่เขายพยายามนึกว่าเพลงดังกล่าวมาจากการตื้นเรื่องใด

“ธุระสำคัญ”

อีกฝ่ายพูดซ้ำอีกครั้ง ชายหนุ่มล้งเล็อยู่ครู่หนึ่ง แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจปลดโซ่คล้องประตูดอก

ผู้มาเยือนก้าวพรวดเข้าสู่อาณาเขตห้องโดยไม่กล่าวขอโทษที่โพล่มารบกวนกะทันหัน ดูจากเลื้อกันฝนเปียกโชกแล้ว เจ้าตัวคงฝ่าสายฝนมาโดยไม่ทางร่มเป็นแน่

“เอ่อ...”

ชายหนุ่มถามด้วยเสียงอ้อแอ้เหมือนคนเมา

“แล้วธุระสำคัญที่คุณว่า...”

อีกฝ่ายไม่ตอบ ชูมือซ้ายในกระเป๋าลื้อกันฝนแล้วขยับมาประชิด

เขาไม่รู้ว่าควรรับมืออย่างไรดี (ชื่ออะไรกันนะ...) ระหว่างนั้นผู้มาเยือนเหลือบตาขึ้นมอง เผยให้เห็นแวตาว้างว้างไรกันบั้งปราดจากอารมณ์ความรู้สึกเขาได้แต่บั่นยืมเก้ๆ กังๆ ขณะก้าวถอยหลังโดยไม่รู้ตัว

อีกฝ่ายขยับตามเขา จากนั้นถอยตรงเท้าแล้วก้าวขึ้นมาจากบริเวณหน้าประตู

“เอ่อ... คือ... คือ...”

ขณะที่เขายังคงลนลาน ผู้มาเยือนก็ชักมือซ้ายออกจากกระเป๋าลื้อแล้วชูมาตรงหน้า มือที่กำไว้แน่นนั้นสวมถุงมือหนังเนื้อบางสีดำ

“นี่”

อีกฝ่ายยื่นเข้ามาใกล้ขึ้นอีก ดูท่าทางเหมือนอยากมอบของบางอย่างให้เขาค่อยๆ ยกมือขวาขึ้นแล้วแบออก จากนั้นกำปั้นสีดำก็เคลื่อนมาหา

“ฉันให้”

วัตถุชิ้นหนึ่งหล่นลงกลางฝ่ามือ

(...นี่ ฉันให้)

เขาดกตะลึงจนหัวใจแทบหยุดเต้นเมื่อเห็นว่าสิ่งนั้นคืออะไร

เหรียญสี่เงินหมองไร้ประกายแวววาว ลวดลายแปลกตา และขนาดใหญ่กว่าเหรียญ 100 เยนเล็กน้อย

(ฉันให้)

(...ขอเล่นด้วยคนนะ)

“นี่ ขอเล่นด้วยคนนะ”

สายตาที่จ้องมองมา (เสียงนี้) ทอประกายมิดมน (คำพูดนี้) กว่าชายหนุ่มจะนึกออกกว่าเป็นเสียงเดียวกับสายโทรศัพท์ที่ลึกลับ (นี่มัน...) อีกฝ่ายก็ดึงอาวุธจากด้านในเสื้อกันฝนออกมาเงื้อง่าขึ้นสูง

“ขอฉันเล่นด้วยคนสิ”

“เฮ้ย”

เขาแผดเสียงร้องลั่น ๆ พลังพวงจะถอยหลัง

อาวุธถูกหกดลงมา (หรือจะเป็นไม้เบสบอลเหล็ก) เกิดเสียงแหวกผ่านอากาศดังหวิว เขายกแขนขวาชูขึ้นป้องศีรษะโดยสัญชาตญาณ ทำให้ถูกตีบริเวณข้อศอกอย่างจัง

แรงกระแทกอันหนักหน่วงตามมาด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว

ร่างชายหนุ่มทรุดลงจำเ็บ ก่อนรีบใช้สันเท้าถีบไถตามพื้นหนีเข้ามาในห้อง เขาตกใจสุดขีดจนไม่อาจทำความเข้าใจได้ทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น

ผู้มาเยือนมองอาภักปฏิกิริยาของเขาด้วยแววตาเย็นชาพลงกระชับอาวุธในมือซ้าย ๆ ก่อนเงื้อมหัวด้าเป็นครั้งที่สอง จังหวะนั้นเขาพยายามชันตัวลุกขึ้น อาวุธจึงเฉียดไหล่ซ้ายไปกระทบกับขอบโซฟาเบดแทน

“วากกกก”

ชายหนุ่มหวัดร้องพร้อมกับกลิ้งตัวลึกลงไปในห้องนั่งเล่น

(ตายแน่...)

ระหว่างกระหืดกระหอบด้วยความเจ็บปวดและหวาดกลัว ในที่สุดเขาก็เข้าใจเจตนาที่แฝงอยู่ในนัยน์ตาไร้แววของคนตรงหน้า

มันเอาเราตายแน่

มันตั้งใจจะฆ่าเรา

(...ขอเล่นด้วยสิ)

โทรศัพท์สายนั้นเป็นการ“เตือนล่วงหน้า” (...นี่ ขอเล่นด้วยคน) และ
“ประกาศกร้าว”ให้เขารู้

(ขอฉันเล่นด้วยนะ)

ถ้าอย่างนั้น สายที่โทร.มาแล้วไม่พูดอะไรเมื่อก็ก็เป็นมันคนนี้ด้วยรี
ไซ้แล้ว นั่นอาจเป็นการโทรศัพท์มาเพื่อ“ยืนยัน”ก็ได้ มันคงมาถึง
หน้าแมนชั่นและเห็นว่าไฟในห้องปิดอยู่ จึงลองโทร.มาตรวจสอบว่าเราอยู่ที่นี้
หรือเปล่า...

ชายหนุ่มพึงแผ่นหลังกับประตुरะเบียง ก่อนใช้มือยันตัวลุกขึ้นอย่าง
ทุลักทุเลแล้วสบบัดไบหน้าที่เขม็งเกร็งเต็มที่เพื่อตั้งสติ

“ยืมสิ”

ผู้มาเยือนสั่งด้วยเสียงแหบพร่าอู้อี้

“เอ้า ต้องยืมไม่ใช่หรออะ”

คำพูดเดียวกันนั้นสะท้อนก้อง (...ยืมสิ) ภายในหัวที่กำลังสับสนของ
ชายหนุ่ม

(...ยืม)

(ยืมสิ)

(ก็บอกให้ยืมไง)

เสียงเหล่านี้ดังมาจากอดีต จากทิวทัศน์ยามสนธยาซึ่งยังคงสลักลึก
ในจิตใจมายาวนานถึง 15 ปี

(เร็วสิ ต้องยืมด้วย...)

(แกนี่มัน...)

“ทำไมกัน”

ดวงตาของชายหนุ่มเริ่มพรำมัวไปด้วยน้ำตา เขากะพริบตาพรางถาม
เสียงล้น

“ทำไมถึง...”

“ยืมเร็วเข้า”

สิ้นเสียงสั่งราบเรียบไร้อารมณ์ อีกฝ่ายก็เง้ออาวูฐขึ้นเป็นครั้งที่สาม

“บอกให้ยืมไงเล่า”

คำพูดนั้นทำให้เขาหวาดหวั่นยิ่งกว่าอาวุธที่กำลังพุ่งเข้าหา

เขารู้สึกถึงเสียงหัวใจซึ่งเต้นรัวราวกับกระหน่ำตึกทอง ลมหายใจติดขัดจนแทบเปลี่ยนเสียงไม่ออก ไม่อาจร้องขอความช่วยเหลือใดๆ ทั้งสิ้น ขณะที่ไหล่มือเปิดประตูมุ้งลวด ก่อนถอยออกไปยังระเบียง

พื้นคอนกรีตเปียกแฉะและเย็นเฉียบประหนึ่งน้ำแข็ง สายฝนสาดซัดลงบนต้นคอกที่ชนลูกชัน

“ยัมลี”

ผู้มาเยือนเอ่ยซ้ำคำเดิมอย่างห้วนสั้นเหมือนเครื่องบันทึกเสียงฟังๆ สองเท้าก้าวประชิดอย่างไม่ลดละ ชายหนุ่มถอยจนสะโพกชนกับราวระเบียง

“ยะ...อย่างนะ”

เขายกสองมือขึ้นแล้วละล้าละลักอ่อนวอน

“อย่าทำฉันเลย เรื่องนั้นนะ เรื่องนั้นมัน...”

“ยัมชะ”

อาวุธถูกเหวี่ยงลงมาอีก

ชายหนุ่มเอียงตัวหลบได้ทันควัน อาวุธเฉียดข้างศีรษะไปกระแทกราวจับจนเกิดเสียงทึบหนักดังก้องก่อนกลืนหายไปกับทำนองของฝนซึ่งตกลงมาไม่ขาดสาย

อีกฝ่ายไม่รอช้าทำท่าจะโจมตีซ้ำ

“หยุดทีเถอะ” เขาตะโกนลั่นพลางปิดป้ายสองมือสุดชีวิต

แต่แล้ว...

ฤทธิ์ของยาและแอลกอฮอล์ ความตื่นตระหนกหวาดกลัว และพื้นที่เปียกชุ่มด้วยน้ำฝน...ทุกอย่างล้วนเป็นต้นเหตุนำพาชายหนุ่มไปสู่หายนะ เมื่อเขาเบี่ยงตัวหลบอาวุธที่พุ่งตรงมายังใบหน้า เขากลับสิ้นไถลเสียหลัก ร่างหมุนคว้างข้ามราวระเบียงโดยไม่มีโอกาสแม้แต่จะส่งเสียงร้อง

ร่วงหล่น

เขาหมดสติโดยสมบูรณ์ในอีกใจหนึ่งขณะดิ่งลงจากความสูง 20 เมตร เติวินาทีที่ร่างปะทะกับพื้นถนนใหญ่หน้าเลนชันก่อนจมสู่ความตายอันมืดมิด...

(...ยัมแล้วนะ)

เสียงเด็กน้อยก็ดังมาจากที่ใดสักแห่ง ปลุกสติรับรู้ส่วนหนึ่งของเขาให้ตื่นขึ้นมาในช่วงเวลาแสนสั้นนั้น

(ท่านจิโซจะ...)

ดวงตาที่ปรือขึ้นเล็กน้อยมองเห็นทัศนียภาพยามโพล้เพล้สะท้อนอยู่เบื้องหน้า ดวงอาทิตย์มีสีหม่นกำลังจะจมหาย เงาคนตัวเล็กหยุดยืนนิ่ง จากนั้น...

(...ยิ้มแล้วนะ)

(ยิ้มแล้วนะ)

(ยิ้มแล้วนะ)

เขาคลายได้ยินเสียงกึกก้องราวกับแผ่นดินไหวรุนแรงเคลื่อนไถลเข้ามา ดวงอาทิตย์สีหม่นพลันเปล่งแสงขาวสว่างวาบ...กลายเป็นไฟหน้ารถบรรทุกซึ่งแล่นมาบนถนนใหญ่ยามวิกาล

ทดลองอ่าน

† † †

ท่องฟ้ามืดหม่นแดงหนาน

หมู่เมฆมัวชั่วแดงกำ

แม้แต่สายลมที่พัดผ่านยังเผยสีแดงหม่น

กระทั่งเสียงดนตรีที่แว่วมาแต่ไกลตามสายลมก็แดงหม่นไม่ต่างกัน

ระหว่างนั้นเขาเก็บกลิ่นลมหายใจ ช่มไม่ให้อะไรที่อยู่ข้างในเต้นระรัว
ปล่อยให้หุสดับพลางเพ่งตามอง หยาดเหงื่อหลายสายไหลย้อยลงจาก
ต้นคอแผ่อากาศไม่ร้อนสักนิด ไออุ่นของผิวกายถูกสายลมอ่อนที่โอบมา
ช่วงชิงไป

หุสดับพลางเพ่งตามอง

ณ ที่แห่งนั้น โลกถูกตัดออกเป็นวงกลม

ห้วงสนธยาหุดยดหนึ่ง เพียงเสี้ยววินาทียาวนานตั้งวันหนึ่ง

ณ ที่แห่งนั้น โลกกำลังลึบคมเลียบแห่งจิตมุ่งร้ายเลือดเย็น

ฉับพลันห้วงสนธยาก็หุดยดหนึ่งในเสี้ยววินาทีสุดท้ายก่อนถึงจุดสิ้นสุด

บทที่หนึ่ง

กลับบ้าน

1

บ้านเกิด ของชายหนุ่มต้อนรับเขาด้วยโคมหน้าของเมืองต่างแดนที่ให้ความรู้สึกแปลกถิ่น

เขาไม่รู้สึกเหมือนกลับบ้านแล้วแม้แต่น้อย มีเพียงความกลวงเปล่าประหนึ่งล่องลอยอยู่ในทะเลสีเทาหม่นแล้วมาเกยฝั่งที่นี่โดยบังเอิญ

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขารู้สึกเช่นนี้

ในอดีตครั้งก้าวลงมาเหยียบซานซาลาประจำบ้านเกิด เขาเป็นต้องตกอยู่ท่ามกลางความอ้างว้างหลายครั้งหลายครา แต่กระนั้นก็ไม่เคยคิดจะใช้คำว่า “แปลกถิ่น” มานิยามความรู้สึกนี้เลย

กระแสน้ำซัดดันให้เขาเคลื่อนตัวผ่านช่องตรวจตัวออกมา

เบื้องหน้าคือตัวอาคารสถานที่เพิ่งปรับปรุงเสร็จเมื่อไม่นานมานี้ ชายหนุ่มชื่อสิ่กิม โซจิ ย่นมือข้างหนึ่งไว้กับเสาหินอ่อนใหม่เอี่ยมขณะชมกลิ่นอาคารคลิ่นเหียนที่ปะทุขึ้นมากะทันหัน สาเหตุอาจเป็นเพราะเขาอนไม่พอ หรือเพราะเขาแทบไม่ได้กินอะไรเลยตั้งแต่เมื่อคืน

โซจิลองกลับตาแน่นระหว่างย่นมือไว้กับเสา

บ่าของเขาหนักอึ้งจนแทบขาดิก ภายในอกปวดแปลบ อากาศที่สัมผัสสองแก้มและลำคอเหนียวเหนอะ เสียงผู้คนรอบข้างอื้ออึงเหมือนสัญญาณวิทยุถูกรบกวน ประกาศแจ้งรถไฟขาขึ้นที่กำลังเข้าเทียบซานซาลาฟั่งราวกับไม่ใช่ภาษาญี่ปุ่น

แย่มาก โซจิคิด

(แย่มาก)

เขาทำหนังสือด้วยคำเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่ามาตั้งแต่เมื่อคืน
(เรามันแหย่ที่สุด...)

- ฮัลโหล โซจิ โซจิโซมัย โธเอีย ลูกไปอยู่ที่ไหนมาเนี่ย
น้ำเสียงโกรธเกรี้ยวของคิชิเอะผู้เป็นแม่ยังก้องในหูไม่จาง

- แม่โทรหาตั้งกี่ครั้งแล้วรู้มัย ลูกคงฟังข้อความที่แม่ฝากไว้แล้ว
พรุ่งนี้รีบกลับบ้านทันทีเลยละ เข้าใจมัย

“แหย่ที่สุด”

โซจิรำพึงรำพันเสียงแผ่วแล้วล้มตาขึ้น

จริงอยู่ว่าเขามีอายุเพียง 19 ปี 1 เดือน แต่ตลอดช่วงชีวิตที่ผ่านมา
ไม่เคยมีสักครั้งที่เขารู้สึกสิ้นไร้หนทางถึงเพียงนี้ เขาไม่รู้เลยว่าควรคิดอย่างไร
จึงจะช่วยให้สบายใจขึ้นบ้าง

เขาเดินลากเท้าออกสู่นอกอาคารด้วยความอ่อนล้า

ตรงมุมหนึ่งหน้าสถานีมีตึกใหม่สูงใหญ่ตั้งเรียงราย คล้ายกำลังมอง
เหยียดลงมายังย่านค้าขายเก่าแก่ ตึกเหล่านี้ถูกสร้างขึ้นในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา
ภายใต้ “แผนพัฒนาเมือง” ของทางเทศบาล พวกมันต่างพยายามอวดรูปโฉม
อัน “ใหม่เอี่ยม” ของตนอย่างเต็มที่ แต่ภายใต้ท้องฟ้าอึมครึมจนไม่น่าเชื่อว่า
เป็นช่วงต้นเดือนตุลาคมเช่นนี้กลับทำให้โซจิรู้สึกว้า พวกมันดูเหมือนจะไม่ต่าง
จากซากอาคารที่ใกล้จะพังทลาย

พื้นเที่ยงวันมาไม่นานเท่าไร แต่ท้องฟ้าหม่นมืดปิดกั้นจินตนาการให้เขา
นึกถึงเพดานต่ำเตี้ยของหอพักสมัยมัธยมปลาย พื้นถนนเปียกเป็นสีดำสนิทด
ฝนคงเพิ่งหยุดตกเมื่อครู่นี้เอง

สัมผัสของเขามีเพียงกระเป๋าคาดเดียว แม้ไม่ได้ใส่ของสำคัญไว้
มากมาย แต่ตอนถือกลับรู้สึกหนักจนแขนแทบหลุดจากบ่า เขารีบเดินผ่าน
ป้ายรถเมล์ไปยังจุดขึ้นแท็กซี่โดยไม่รีรอ

“ไปจากตะครับ” โซจิบอก คนขับแท็กซี่วัยราวห้าสิบปีขยับหมวกเบเรต์
สีน้ำตาลให้เข้าที่แล้วออกรถโดยไม่ตอบรับใดๆ

“คุณเป็นคนคันไซหรือเปล่าเนี่ย”

หลังจากแท็กซี่แล่นไปตามถนนสายหลักซึ่งทอดยาวจากหน้าสถานี

สู่ทางเหนือและผ่านสัญญาณไฟจราจรหลายจุด คนขับก็โพล่งถามเช่นนั้นระหว่างจอดรอสัญญาณไฟ โซจิเหลือบมองใบหน้าของอีกฝ่ายที่สะท้อนบนกระจกมองหลัง จากนั้นก็พยักหน้าแฉะๆ

เขาจากบ้านเกิดซึ่งอยู่บริเวณรอบนอกของที่ราบคันโตเพื่อไปเรียนต่อชั้นมัธยมที่โรงเรียนเอกชนในเกียวโตเป็นเวลาหกปี และนั่นคงทำให้คำพูดของเขาติดสำเนียงท้องถิ่นคันไซมาโดยไม่รู้ตัว

“อยู่แถวไหนรี”

เมื่อถูกถามต่อ โซจิก็ตอบเพียงสั้นๆว่า “เกียวโต” เขาไม่มีกะจิตกะใจจะทำความให้ฟัง

“เกียวโตนะเอง อืม แล้วมีคนรู้จักอยู่ที่นี่รี”

“ครับ ประมาณนั้น”

ไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว คนขับเงยบเสียงลงเมื่อรถออกตัวอีกครั้ง โซจิเอนกายพิงประตูอย่างเหนื่อยอ่อนพลางมองไปนอกหน้าต่าง

ภาพที่เห็นยังคงให้ความรู้สึก “แปลกถิ่น” ทศนียภาพสองข้างทางคุ้นตาจริง แต่เขาไม่ถวิลหาพวกมันสักนิด ทุกสิ่งดูเย็นชาเห็นทางราวกับจะบอกว่าที่นี่ไม่ใช่ที่ของเขา

แต่ไม่ผิดแน่ เมืองคุริสุแห่งนี้เป็น “บ้านเกิด” ที่โซจิถือกำเนิดและเติบโต เขาเกิดวันที่ 29 สิงหาคม ค.ศ. 1972 ในแผนกสูตินรีเวชของโรงพยาบาลฮาคุชินไคซึ่งตั้งอยู่ชานเมืองฝั่งตะวันตก ส่วนหมายเลขห้องคลอดนั้น หากถามแม่ก็คงจะได้คำตอบ

รถแล่นไปอีกพักหนึ่งก่อนหยุดรอสัญญาณไฟอีกครั้ง คนขับแท็กซีเหลือบมองโซจิผ่านกระจกมองหลังแล้วถามต่อ

“กำลังกลัวใจเรื่องอะไรอยู่หรือเปล่าเนี่ย”

โซจิส่ายหน้าอย่างไร้เรี่ยวแรงแทนคำตอบ

“เรื่องกลัวใจกับวัยหนุ่มสาวเป็นของคู่กันก็จริง แต่ยังไม่ค่อยคิดมากเกินไปละครับ เขวากันว่า การไม่ปล่อยใจให้จมอยู่กับปัญหาหุยมหิมคือเคล็ดลับของการมีอายุยืนยาวนะ”

“...”

“เมื่อเร็ว ๆ นี้มีคนกระโดดตึกฆ่าตัวตายที่แมนชั่นใกล้บ้านผมด้วยละ เป็นวัยรุ่นอายุแค่อายุสิบเศษๆ เอง แล้วจังหวะที่กระโดดลงมาดันมีรถบรรทุกวิ่งมาพอดี... ได้ยินว่าสภาพดูไม่ได้เลย เฮ้อ ทำไมต้องอยากด่วนตายขนาดนั้นด้วยนะ ถ้ายังมีชีวิตอยู่ บางทีอาจมีเรื่องดีๆ เกิดขึ้นก็ได้”

“ฆ่าตัวตาย...”

โซจิถามอย่างลึมตัว

“เป็นการฆ่าตัวตายหรือครับ”

“โอ๊ะ คุณรู้เรื่องนี้ด้วยหรื”

“เอ่อ...ครับ บังเอิญเห็นในหนังสือพิมพ์”

“คนเขาลือกันว่าเป็นการฆ่าตัวตายนะนะ ผมเองก็ไม่วัรู้รายละเอียดหรอก แค่ได้ยินว่าพ่อหนุ่มนั้นสติไม่ค่อยดี”

ลัญญณไฟเปลี่ยนสี คนขับจึงเงยไปอีกหน

โซจิถอนหายใจเล็กน้อยแล้วเบนสายตากลับไปทางหน้าต่าง มองเห็นเงาเลื่อนรางสะท้อนบนกระจกโดยมีทิวทัศน์ที่เคลื่อนผ่านเป็นฉากหลัง ก่อนที่บนหน้าของเขจะมีอีกใบหน้าปรากฏขึ้นมาซ้อนทับ ใบหน้าของใครคนหนึ่ง ซึ่งดูไม่เหมือนเขาแม้แต่เสี้ยวเดียว

ทันใดนั้นอาการคลืนไส้ก็ปะทุซ้ำ เขาส่งเสียงครางเบาๆ พลางใช้มือซ้ายกุมท้องและยกมือขวาปิดปาก

“หืม”

คนขับขมวดคิ้วด้วยความสงสัย

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

โซจิได้แต่ส่ายหน้าเบาๆ โดยไม่ตอบอะไร

เขาไม่อาจพูดออกไปได้ว่าตัวเองเป็นน้องชายร่วมสายเลือดของ “พ่อหนุ่มสติไม่ค่อยดี” คนนั้น